

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Euro Queen, a. s.**, se sídlem V Holešovičkách 1443/4, Praha 8, zastoupené Mgr. Karlem Nejtkem, advokátem se sídlem Pujmanové 1753/10a, Praha 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 6. 2024, č. j. 19130/24/5200-11434-707603, a ze dne 17. 6. 2024, č. j. 19131/24/5200-11434-707603, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2025, č. j. 9 Af 11/2024 - 138,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podstatou projednávané věci je posouzení, zda lze v postupu žalobkyně, spočívajícím v emisi korunových dluhopisů v závěru roku 2012, jejímž deklarovaným účelem byla akvizice 90% podílu na společnosti TRUE GAMES s.r.o. (dále jen „TRUE GAMES“), spatřovat zneužití práva.

[2] Specializovaný finanční úřad (dále jen „správce daně“) zahájil u žalobkyně dne 8. 3. 2018 kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 v omezeném rozsahu, v jejímž průběhu zjistil, že žalobkyně emitovala dne 30. 11. 2012

dluhopisy o nominální hodnotě 1 Kč, v celkové hodnotě 100 mil. Kč (částečně ve formě hromadných listin). Výnos z dluhopisů byl stanoven pevnou úrokovou sazbou ve výši 12 % ročně, splatnost dluhopisů byla stanovena v délce 20 let (ke dni 30. 11. 2032). Dluhopisy byly upsány jediným investorem J. K., který v týž den převedl na žalobkyni 90% podíl ve společnosti TRUE GAMES. Cena podílu ve výši 100 mil. Kč byla uhrazena vzájemným zápočtem. Ještě týž den převedl J. K. 45 mil. ks dluhopisů do vlastnictví O. Š., dne 31. 10. 2013 pak převedl zbývající část dluhopisů (55 mil. ks) Ing. D. T., který téhož dne převedl 5 mil. ks dluhopisů na O. Š. Konečnými držiteli dluhopisů se tedy stali O. Š. a Ing. D. T. (každý z nich po 50 mil. ks dluhopisů) – tzn. tytéž fyzické osoby, které do 15. 11. 2012 vlastnily (každý z nich) 50 % akcií žalobkyně.

[3] Správce daně identifikoval v souvislosti s emisí dluhopisů a koupí 90% podílu ve společnosti TRUE GAMES řadu nestandardních okolností, na jejichž základě dospěl k závěru, že převažujícím účelem transakcí bylo získání neoprávněné daňové výhody a ze strany žalobkyně se jednalo o zneužití práva. Dodatečným platebním výměrem ze dne 18. 3. 2022, č. j. 51209/22/4230-23792-706426, doměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob za rok 2014 vyšší o částku 2 378 040 Kč a stanovil jí povinnost uhradit penále ve výši 475 608 Kč.

[4] V návaznosti na učiněná zjištění vyzval správce daně žalobkyni k podání dodatečných daňových přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2015, 2016 a 2017. Vzhledem k tomu, že žalobkyně trvala na správnosti vykázané daňové povinnosti za uvedená zdaňovací období, zahájil správce daně postupy k odstranění pochybností, jejichž výsledkem bylo vydání:

- dodatečného platebního výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015 ze dne 3. 2. 2023, č. j. 23477/23/4230-23792-706426, kterým byla žalobkyni doměřena daň vyšší o částku 2 375 000 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 475 000 Kč;
- dodatečného platebního výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016 ze dne 3. 2. 2023, č. j. 23604/23/4230-23792-706426, kterým byla žalobkyni doměřena daň vyšší o částku 1 989 110 Kč, zrušena daňová ztráta 1 530 252 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 413 125 Kč;
- dodatečného platebního výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2017 ze dne 3. 2. 2023, č. j. 24027/23/4230-23792-706426, kterým byla žalobkyni doměřena daň vyšší o částku 2 144 720 Kč, zrušena daňová ztráta 711 704 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 436 062 Kč.

[5] Odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů právnických osob za roky 2014, 2015, 2016 a 2017 žalovaný rozhodnutími ze dne 14. 6. 2024, č. j. 19130/24/5200-11434-707603, a ze dne 17. 6. 2024, č. j. 19131/24/5200-11434-707603, (dále jen „napadená rozhodnutí“), zamítl.

II. Rozsudek městského soudu

[6] Žalobkyně podala proti oběma rozhodnutím žalovaného správní žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl. Shledal, že napadená rozhodnutí jsou

pokračování

prezkoumatelná a zákonná. Žalovaný dle jeho mínění řádně odůvodnil, v čem spatřuje zneužití práva, a jeho tvrzení nalézá oporu ve shromážděných podkladech.

[7] Soud zdůraznil, že v důsledku transakce se pouze změnila vlastnická struktura žalobkyně a společnosti TRUE GAMES, aniž by žalobkyně získala emisí dluhopisů jakékoliv další zdroje financování. Podstatná je rovněž skutečnost, že do jednoho roku od provedení transakce se konečnými vlastníky dluhopisů stali původní akcionáři žalobkyně, kteří za ně nezaplatili žádné finanční prostředky. S přihlédnutím k těmto skutečnostem je nezbytné hodnotit i způsob úhrady ceny dluhopisů zápočtem pohledávek. Pokud se jedná o změnu právní formy na komanditní společnost, žalobkyně dle mínění soudu zcela pominula jádro argumentace žalovaného, že tímto krokem došlo k obejití podmínky stanovené v § 25 odst. 1 písm. zk) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

[8] Tvrzení žalobkyně ohledně ekonomické racionality transakce považoval soud za příliš obecná. Připomněl, že z tzv. korunových dluhopisů mohla čerpat výhody nejen ona samotná (formou dluhopisových úroků snižujících základ daně), ale také držitelé dluhopisů (získání nezdaněného příjmu). Skutečnost, že vyplácený úrok převyšuje daňovou úsporu, proto nepředstavuje dostatečnou indicii, která by mohla závěry žalovaného zvrátit.

[9] Městský soud rovněž vyzdvihl, že jakkoliv samotné drobení dluhopisů, či jejich vydání koncem roku 2012 nemusí představovat zneužití práva, jedná se v kombinaci s nízkým počtem nabyvatelů dluhopisů o jeden z rizikových faktorů. Nepovažoval za zásadní, že již v průběhu roku 2012 byly dluhopisy neformálně nabídnuty ke koupi dvěma jiným osobám, neboť se jednalo o nabídku neurčitou, která byla vzápětí odmítnuta. Za další z řady okolností nasvědčujících zneužití práva soud označil způsob úhrady vzájemných pohledávek zápočtem, či formu výplaty výnosu z dluhopisů J. K. (hotovostně).

[10] Soud se dále zabýval tím, zda se transakce odehrála uvnitř skupiny. Konstatoval, že propojenost daňových subjektů není nezbytným znakem zneužití práva. Korigoval nicméně závěry žalovaného a uvedl, že J. K. a žalobkyně vůči sobě spojenými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů ani před provedením sporných transakcí nebyli. V důsledku zapojení J. K. však převod podílu O. Š. ve společnosti TRUE GAMES formálně probíhal mezi nespojenými osobami. Úvahy žalovaného (byť částečně nesprávné) tedy vedly ke správnému závěru. Zjištěná dílčí nepřesnost neměla dle názoru soudu na zákonnost napadených rozhodnutí vliv. Daňové orgány nadto zkoumaly veškeré právní, hospodářské i personální vztahy mezi zainteresovanými subjekty a popsaly přátelské kontakty mezi J. K. a O. Š.

[11] Soud rovněž připomněl, že žalovaný v napadených rozhodnutích nezpochybňoval záměr J. K. prodat svůj podíl ve společnosti TRUE GAMES. Poukazoval však na jeho roli v celkové transakci. K argumentaci žalobkyně, že prospěch z dluhopisů získala i nespojená osoba, městský soud uvedl, že J. K. dluhopisy držel pouze krátce. Do jednoho roku od transakce veškeré své dluhopisy převedl na O. Š. (jediný vlastník žalobkyně) a Ing. D. T. (bývalý vlastník žalobkyně). Zjištění daňových orgánů proto dle soudu poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že J. K. byl do řetězce transakcí včleněn účelově.

[12] Soud se věnoval i otázce, zda se žalobkyni závěr o zneužití práva podařilo vyvrátit. Nepřisvědčil jejímu tvrzení, že prokázala ekonomický smysl transakce. Upozornil, že jen částka vyplácených úroků (12 mil. Kč ročně – celkově tedy 240 mil. Kč) činila 2,4násobek hodnoty pořízeného obchodního podílu. Tím spíše bylo na žalobkyni, aby předložila takové důkazy, z nichž by vyplývalo, že již v době přípravy transakce existovaly předpoklady o její výhodnosti. Takto však neučinila. K prokázání ekonomického smyslu transakce nepostačují obecná tvrzení žalobkyně, že společnost TRUE GAMES měla uzavřené nájemní smlouvy na prostory k provozování heren, přičemž získání nových míst k provozování této činnosti je obtížné. Totéž platí o argumentu žalobkyně, že J. K. mohl svůj podíl prodat některému z konkurentů. Poukazovala-li žalobkyně na tržby za rok 2019, přitakal soud žalovanému, že s ohledem na prodlevu několika let nelze mezi předmětnou transakcí a hospodářským výsledkem dovodit příčinnou souvislost.

[13] Městský soud poté přisvědčil některým výtkám ohledně nesprávnosti údajů uvedených ve zprávě o daňové kontrole. Dovodil však, že se jednalo o dílčí nepřesnosti, které nemohly mít na správnost a zákonnost celkových závěrů zásadní vliv. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že společnost TRUE GAMES vykazovala v letech 2012–2018 dlouhodobě negativní hospodářský výsledek. Výnosy žalobkyně z titulu komplementáře pak zdaleka nepokrývaly ani náklady představované úroky z emitovaných dluhopisů.

[14] Městský soud neprovedl žalobkyní označené důkazy, neboť nebyly způsobilé vyvrátit komplexní zjištění daňových orgánů. Za zásadní nepovažoval tvrzení žalobkyně, že J. K. zamýšlel ukončit své podnikání v oblasti hazardních her a jednání o prodeji jeho podílu ve společnosti TRUE GAMES probíhala již na konci roku 2011.

[15] Pokud se jedná o navýšení základního kapitálu, žalovaný dle mínění soudu příhodně poukázal na skutečnost, že tento krok umožnil žalobkyni uspět v testu uznatelnosti výdajů dle § 25 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Soud sice připustil, že uznatelnost výdajů nemusela představovat jediný motiv žalobkyně, neboť u loterií podle § 2 písm. i) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, citovaný zákon skutečně zakotvil požadavek na navýšení kapitálu na částku nejméně 100 mil. Kč. Tato skutečnost však sama o sobě nemůže závěry daňových orgánů zvrátit.

[16] Pro úplnost soud dodal, že pokud se jednalo o neprovedení výslechu svědka JUDr. J. K., žalovaný svůj postup řádně odůvodnil. Jím uváděné důvody považoval v kontextu celé věci za logické a přesvědčivé.

III. Obsah kasační stížnosti

[17] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti uvádí, že posuzované transakce nepředstavovaly zneužití práva, neboť jejich hlavním účelem nebylo získání daňového zvýhodnění.

Pan J. K., který i dle závěrů městského soudu nebyl se stěžovatelkou ve vztahu spojené osoby ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, prokazatelně hodlal prodat svůj 50% podíl na společnosti TRUE GAMES. Tento úmysl pojal již v roce 2011. Druhým 50% společníkem byl pan O. Š., který byl v téže době členem představenstva a 50% akcionářem stěžovatelky. O. Š. tak byl v rámci případného prodeje podílu pana J. K. ve společnosti

pokračování

TRUE GAMES stěžovatelce ve střetu zájmů a současně neměl dobré vztahy s druhým 50% akcionářem stěžovatelky – Ing. D. T. I s ohledem na tuto skutečnost došlo k dohodě, že pan Š. nejprve prodá 40% podíl na společnosti TRUE GAMES panu K. a ten následně prodá 90% podíl na uvedené společnosti stěžovatelce. K ústní dohodě mezi panem K. a Ing. T., který jednal za stěžovatelku, došlo již na konci roku 2011. Jelikož obdobnou transakci, týká-li se podnikání v oblasti hazardních her, nelze financovat bankovním úvěrem, pokoušel se Ing. T. získat investory do dluhopisů, avšak bez úspěchu. Z tohoto důvodu došlo k dohodě, že převod 90% podílu na společnosti TRUE GAMES bude uhrazen zápočtem na kupní cenu stěžovatelkou emitovaných dluhopisů, jejichž nabyvatelem se stal pan K. Obdobně se pan K. dohodl s panem Š. ohledně zaplacení kupní ceny za koupi 40% podílu na společnosti TRUE GAMES. Dluhopisy tedy byly prokazatelně emitovány za účelem získání finančních prostředků potřebných pro akvizici 90% podílu na společnosti TRUE GAMES. Jednalo se o strategickou investici, neboť jmenovaná společnost provozovala loterie (výherní hrací přístroje) v řadě poboček. S ohledem na neustále se zpřísnující legislativu v oblasti hazardních her bylo přitom čím dál obtížnější získat oprávnění k provozování loterií na nových místech. Aby nedošlo k nervozitě na straně pronajímatelů, došlo k transformaci společnosti TRUE GAMES na komanditní společnost, v níž se neomezeně ručícím společníkem stala stěžovatelka.

[18] Stěžovatelka soudu vytýká, že ačkoliv přisvědčil některým jejím žalobním námitkám (např. ohledně posouzení toho, které osoby vůči sobě vystupovaly jakožto spojené, ohledně důvodů navýšení základního kapitálu), zjištěné nedostatky bagatelizoval a nepřisoudil jim žádný význam. Stěžovatelka je rovněž přesvědčená, že dostatečně prokázala ekonomickou racionalitu transakce. Je všeobecně známou skutečností, že oblast loterií je přísně regulovaná. Akvizice podílu ve společnosti TRUE GAMES představovala možnost rozšířit podnikání do dalších provozoven. Díky posuzovaným transakcím zlepšila stěžovatelka své postavení na trhu, a to v době, během níž byla řada konkurentů nucena svoji činnost ukončit. Stěžovatelka již v žalobě zdůrazňovala, že v roce 2019 činily tržby na původních pobočkách společnosti TRUE GAMES téměř polovinu jejích celkových tržeb za uvedený rok.

[19] Získání majoritního podílu ve společnosti TRUE GAMES dávalo smysl i právě proto, že stěžovatelka již svou činnost na některých jejích provozovnách vyvíjela. Pokud by podíl nezískala, hrozilo riziko, že by jej pan K. prodal některému z konkurentů stěžovatelky, v důsledku čehož by byla nucena na uvedených pobočkách svoji činnost ukončit.

[20] Stěžovatelka dále uvádí, že koupi podílu na společnosti TRUE GAMES nebylo možné financovat bankovním úvěrem a snaha o získání investorů do dluhopisů byla bezúspěšná. Zvolený způsob úhrady podílu byl proto dán objektivními okolnostmi. K tvrzení městského soudu, že o emisi dluhopisů bylo rozhodnuto koncem roku 2012 (v době, kdy bylo zřejmé, že od 1. 1. 2013 dopadne na korunové dluhopisy přísnější úprava), stěžovatelka uvádí, že dohody o převodu podílů probíhaly již od konce roku 2011.

[21] Stěžovatelka rovněž zdůrazňuje, že i pokud by jí O. Š. prodal podíl přímo (bez účasti J. K.), nic by to neměnilo na nutnosti financovat jeho koupi emisí dluhopisů. Není pravdou, že J. K. byl do transakce včleněn účelově. Jeho zájmy byly čistě ekonomické (chtěl prodat

svůj podíl) a důvodem zprostředkování prodeje 40% podílu na společnosti TRUE GAMES byly spory mezi Ing. D. T. a O. Š. Pokud pak za podezřelou okolnost soud ve shodě s žalovaným označil hotovostní výplatu úroků z dluhopisů panu K., stěžovatelka upozorňuje, že přijetí finančních prostředků J. K. potvrdil ve své svědecké výpovědi.

[22] Městský soud si dle mínění stěžovatelky počínal zaujatě. Ve vztahu k žalovaným uváděným skutečnostem tvrdil, že je třeba hodnotit všechny okolnosti v jejich vzájemné provázanosti. Pokud se však jedná o skutečnosti uváděné stěžovatelkou, jednak zcela obráceně. K výtce soudu, že dluhopisy nabídla pouze konkrétním osobám, stěžovatelka uvádí, že u subjektu provozujícího hazardní hry by veřejná emise dluhopisů nemohla obstát. Za nepravdivé označuje stěžovatelka tvrzení, že emise dluhopisů jí nepřinesla žádné finanční prostředky, neboť nákup obchodního podílu nepochybně představuje aktivum generující další příjmy.

[23] Argumentace žalovaného a městského soudu, že převažujícím účelem transakce bylo získání neoprávněné daňové výhody, se dle mínění stěžovatelky nezakládá na žádné ekonomické analýze, nenalézá oporu v daňovém spise a je nesmyslná. Její výdaje v souvislosti s výplatou úroků z dluhopisů totiž výrazně přesahují získanou daňovou úsporu.

[24] V neposlední řadě stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že žalovaný si počínal správně, pakliže odmítl provést výslech JUDr. K. Uvedený svědek se v pozici advokáta podílel na přípravě prodeje podílu ve společnosti TRUE GAMES a mohl potvrdit existenci ústních dohod mezi zúčastněnými osobami. Za nezákonné považuje i neprovedení důkazů označených v žalobě. Stěžovatelka těmito důkazními návrhy reagovala na nepravdivé tvrzení žalovaného (poprvé uvedené v napadeném rozhodnutí), že společnost TRUE GAMES neprovozovala v roce 2011 loterijní činnost.

IV. Vyjádření žalovaného

[25] Žalovaný považuje napadený rozsudek za věcně správný a zákonný. Trvá na tom, že stěžovatelka uměle vytvořila takovou situaci, aby dosáhla neoprávněné daňové výhody v podobě uznatelnosti nákladových úroků z dluhopisů, za současného vyplácení úroků z těchto dluhopisů (nezatížených srážkovou daní) zainteresovaným osobám. Emise dluhopisů přitom neměla pro stěžovatelku žádný racionální ekonomický smysl. Správce daně unesl ve vztahu k těmto skutečnostem důkazní břemeno a bylo na stěžovatelce, aby předložila takové důkazy, které by byly způsobilé jeho závěry zvrátit. Takto však neučinila. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by městský soud hodnotil jednotlivé argumenty stěžovatelky izolovaně. Z odůvodnění rozsudku je naopak patrné, že posuzoval všechny rozhodné skutečnosti v jejich vzájemné souvislosti.

[26] Následně se žalovaný vyjádřil ke konkrétním podezřelým okolnostem. Ohledně navýšení kapitálu stěžovatelky o 70 mil. Kč a úpis akcií O. Š. připomíná, že tato transakce nebyla doprovázena pohybem jakýchkoliv finančních prostředků (došlo k započtení pohledávky, která byla stěžovatelce postoupena krátce před navýšením kapitálu). Tímto postupem stěžovatelka zajistila, aby na úroky z korunových dluhopisů nedopadly

pokračování

podmínky podle § 25 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů. Žalovaný dále dodává, že žádné finanční toky nedoprovázely ani emisi dluhopisů.

[27] Jedná-li se o otázku, které ze zainteresovaných osob byly osobami spojenými ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, pomíjí stěžovatelka, že městský soud závěrům žalovaného přitakal a pouze dílem korigoval některá jeho jednotlivá tvrzení. Podstatné je, že postup účastníků transakce vedl v konečném důsledku k tomu, že převod podílu neprobíhal mezi spojenými osobami. V napadeném rozhodnutí, jakož i zprávě o daňové kontrole, jsou dále podrobně popsány veškeré vztahy mezi jednotlivými aktéry transakce. Není přitom pravdou, že by tyto vztahy byly bez významu, jak tvrdí stěžovatelka. Nadto, jak konstatoval i městský soud, spojení osob ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů není definičním znakem zneužití práva.

[28] Žalovaný dále uvádí, že v napadeném rozhodnutí nezpochybňoval záměr J. K. prodat svůj 50% podíl ve společnosti TRUE GAMES. Účelovost však spatřuje ve včlenění této osoby do celkové transakce, což potvrdil i městský soud, který správně poukázal na to, že J. K. během krátkého období převedl všechny dluhopisy na O. Š. a Ing. D. T. Přehlédnout nelze ani nevyjasněné okolnosti ohledně způsobu výplaty úroku z dluhopisů J. K., v jejichž důsledku nelze s jistotou určit, zda byla příjemcem finančních prostředků právě tato osoba.

[29] Racionální vysvětlení nemá ani současná změna právní formy společnosti TRUE GAMES na komanditní společnost. Kdyby k přeměně nedošlo, nebyly by úroky z dluhopisů daňově relevantní, neboť by se jednalo o náklad mateřské společnosti související s držbou podílu v dceřiné společnosti – viz § 25 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů. Žalovaný považuje za stěžejní, že jednotlivé kroky transakce se odehrály uvnitř skupiny a vedly pouze k přeskupení majetku původních tří vlastníků (fyzických osob).

[30] Žalovaný rovněž trvá na tom, že akvizice společnosti TRUE GAMES neměla pro stěžovatelku zásadní ekonomický přínos. V roce 2012 došlo k utlumení činnosti společnosti TRUE GAMES, která vykázala záporný výsledek hospodaření. Společnost neměla registrovány žádné provozovny a nedisponovala dlouhodobým majetkem. Tvrzení stěžovatelky, že akvizicí jmenované společnosti jí vznikla možnost provozovat loterie a hrací automaty ve větším měřítku, je liché, neboť stěžovatelka již v jejích prostorách provozovala svoji podnikatelskou činnost od roku 2011. Žalovaný rovněž připomíná, že výnosy stěžovatelky z titulu komplementáře ve společnosti TRUE GAMES v následujících letech ani zdaleka nepokrývaly roční náklady na úroky z emitovaných dluhopisů. Zlepšení nastalo až v roce 2018, což však dle mínění žalovaného bezprostředně souvisí s převodem části závodu společnosti Play games a.s. na stěžovatelku. Analýzu provedenou správcem daně stěžovatelka nijak spolehlivě nezpochybnila. Poukazuje-li stěžovatelka na tržby za rok 2019, žalovaný souhlasí s městským soudem, že tyto údaje nejsou způsobilé prokázat ekonomickou racionalitu transakce.

[31] Pokud se jedná o emisi dluhopisů, ze spisu vyplývá, že stěžovatelka učinila poměrně neurčitou nabídku několika málo konkrétním osobám, které ji vzápětí odmítly. Žalovaný tedy souzní se způsobem, jak uvedenou námitku vypořádal městský soud.

[32] Konečně žalovaný souhlasí se závěrem městského soudu o nadbytečnosti výpovědi JUDr. K. Totéž platí o důkazech navržených v průběhu řízení o žalobě.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[33] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

[34] Kasační stížnost **není** důvodná.

[35] Úvodem svého posouzení Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí. Úkolem kasačního soudu není nahrazovat činnost správních orgánů, ale pouze posoudit, zda závěry krajského (městského) soudu obstojí ve světle stěžovatelem vznesených námitek, popřípadě zda rozsudek netrpí žádnou jinou vadou, k níž by byl nucen přihlížet z úřední povinnosti. Jakkoliv přitom stěžovatelka kasační námitky formulovala tím způsobem, že se ohrazuje vůči postupu městského soudu, nelze přehlédnout, že velmi obdobnou argumentaci již uplatnila jak v řízení o žalobě, tak předtím v průběhu daňového řízení. V zásadě totožnými otázkami se proto zabýval jak městský soud, tak před ním žalovaný. Nejvyšší správní soud nespatřuje jakýkoliv smysl v tom, aby opakoval již mnohokrát vyřčené. Proto nebude v případě názorové shody s městským soudem obsáhle reagovat na každou námitku stěžovatelky, ale spíše pouze ve stručnosti odkáže na jeho závěry.

[36] Předmětem posouzení v projednávané věci je zneužití práva, které daňové orgány spatřovaly v postupu stěžovatelky spočívajícím ve vydání tzv. korunových dluhopisů v závěru roku 2012 ve spojení s dalšími souvisejícími transakcemi, a v následném uplatnění úroků z těchto dluhopisů, jakožto daňově uznatelných výdajů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[37] Nejvyšší správní soud předesílá, že v rozhodném období nebyl zákaz zneužití práva výslovně upraven v tuzemských právních předpisech. Jedná se o právní princip, který plní funkci „záchranné brzdy“ pro případ, že by právní pravidla při svém doslovném uplatnění vedla k rozporu s materiální spravedlností, neboť by byla využita v rozporu se smyslem a účelem dané právní úpravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 9 Afs 57/2015 - 120). Zákaz zneužití subjektivních práv slouží „jako *materiální korektiv formálního pojmání práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 8 Afs 87/2016 - 60).

[38] Již v rozsudku ze dne 7. 12. 2007, č. j. 1 Afs 35/2007 - 108, Nejvyšší správní soud konstatoval, že je „*třeba pečlivě rozlišovat situaci, kdy daňový subjekt volí z různých do úvahy*

pokračování

přicházejících alternativ, které mají svůj samostatný smysl, tu, která je pro něho daňově nejvýhodnější, což je legitimní, právem aprobovaný postup, od situace, kdy právě jediným smyslem dané činnosti či transakce je získání nelegitimního daňového zvýhodnění. Ve druhém případě se jedná (...) o chování zákonem jen zdánlivě dovolené, která má však ve skutečnosti povahu chování protiprávního, a může za určitých okolností nabýt povahy zneužití veřejného subjektivního práva daňového subjektu, jemuž soudy ve správním soudnictví nemohou poskytovat ochranu“.

[39] Jak podrobně vyložil i městský soud v bodech 105 –115 napadeného rozsudku, pro aplikaci institutu zneužití práva je třeba kumulativně naplnit objektivní a subjektivní kritérium (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2023, č. j. 4 Afs 262/2022 - 87, či ze dne 28. 5. 2024, č. j. 10 Afs 309/2022 - 112, a v nich citovaná judikatura Soudního dvora Evropské unie). Objektivní prvek spočívá v tom, že navzdory formálnímu splnění podmínek daných právní úpravou nebyl naplněn účel této úpravy; subjektivní podmínka je naplněna, pokud je hlavním záměrem jednání získat výhodu plynoucí z právní úpravy umělým vytvořením podmínek pro její dosažení (viz též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2023, č. j. 10 Afs 272/2021 - 85, či ze dne 20. 10. 2023, č. j. 5 Afs 202/2022 - 46). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021 - 42, č. 4358/2022 Sb. NSS, se zneužitím práva v daňových věcech „rozumí situace, kdy i přes formální naplnění požadavků zákona nedošlo k naplnění jeho účelu a smyslu (objektivní podmínka) a zároveň kdy hlavním či převažujícím účelem jednání daňového subjektu bylo získání daňové výhody (subjektivní podmínka).“

[40] Pokud se pak jedná o korunové dluhopisy, kasační soud v obecné rovině připomíná, že tyto byly nejčastěji emitovány v období od 1. 8. 2012 do 31. 12. 2012. Při aplikaci § 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2012 a čl. IV bodu 2 přechodných ustanovení zákona č. 192/2012 Sb. bylo zdanění úrokového příjmu 15% srážkovou daní u těchto dluhopisů rovno 0 Kč (základ daně byl stanovován za každý jednotlivý dluhopis a zaokrouhloval se na celé koruny dolů). Účelem emise korunových dluhopisů mělo být zajištění financování emitenta, který následně mohl uplatnit úrokový náklad, jímž snížil základ daně z příjmů. Zákonem stanovená možnost emise dluhopisů tak představuje jakousi pobídku k financování podnikání získáním finančních prostředků dluhem z cizích zdrojů. Na straně upisovatele pak úpis dluhopisů představuje daňovou optimalizaci v podobě nulové daně z úrokového příjmu.

[41] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že samotné vydání korunových dluhopisů zneužití práva bez dalšího nepředstavuje (viz např. judikatura citovaná v bodě [39] tohoto rozsudku). Pokud je však doprovázeno dalšími okolnostmi, které nasvědčují tomu, že smyslem vydání dluhopisů nebylo získání dodatečného zdroje financování emitenta, ale toliko navození umělých podmínek za účelem získání neoprávněného daňového zvýhodnění, nemůže takové jednání požívat právní ochrany. Není totiž vyloučeno, aby typově povolené jednání bylo na základě zjištěných okolností v konkrétní věci kvalifikováno jako zneužití práva s legitimním následkem v podobě neuznání konkrétního daňového výdaje. Jinak řečeno, podstata institutu zneužití práva tkví právě v tom, že formálně bezvadné jednání (tj. v daném případě uplatnění daňově uznatelných nákladů – úroků z korunových dluhopisů) je ve svých důsledcích s ohledem na další zjištěné

skutečnosti jednáním protiprávním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2023, č. j. 1 Afs 143/2023 - 62).

[42] Z uvedeného je zřejmé, že pokud emisi korunových dluhopisů zvolila stěžovatelka účelově s cílem dosáhnout neoprávněného daňového zvýhodnění, nebylo možné takovému postupu poskytnout ochranu. O přesně takovou situaci se přitom dle mínění městského soudu (jakož i daňových orgánů) v posuzovaném případě jednalo. Z obsahu přezkoumávaného rozsudku je nepochybné, že městský soud nevytýkal stěžovatelce samotnou emisi korunových dluhopisů, ale poukázal na ucelený řetězec podezřelých okolností, které tuto emisi doprovázely a časově s ní bezprostředně souvisely.

[43] Jedná se především o následující okolnosti:

- k emisi došlo koncem roku 2012, přičemž od počátku roku 2013 dopadla na korunové dluhopisy přísnější úprava zdanění;
- propojenost jednotlivých zainteresovaných osob, a to ať se jednalo o jejich spojení ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, či jiné vazby (ekonomické, dlouhodobé přátelské vztahy atd.);
- účelové včlenění J. K. do celé transakce – převod 40% podílu O. Š.ve společnosti TRUE GAMES nejprve na J. K. a bezprostředně poté na stěžovatelku; obdobně pak upsání všech dluhopisů nejprve J. K. s následným převodem na původní akcionáře stěžovatelky;
- absence jakýchkoliv finančních toků – úhrada veškerých závazků vzájemnými zápočty pohledávek;
- hotovostní výplata úroků z dluhopisů J. K. (není zcela zřejmé, zda příjemcem byla právě tato osoba);
- absence ekonomického přínosu transakce pro stěžovatelku;
- přeměna společnosti TRUE GAMES na komanditní společnost;
- realizace veškerých uvedených kroků v krátkém časovém sledu.

[44] Nejvyšší správní soud v tuto chvíli nepovažuje za podstatné, které z uvedených okolností podřadil městský soud (či před ním daňové orgány) pod objektivní a subjektivní prvek zneužití práva (ostatně tato otázka není ani předmětem kasační stížnosti). To tím spíše, že oba zmíněné znaky se mohou běžně (zvláště pak v oblasti přímých daní) překrývat a tytéž okolnosti tak mohou svědčit jak pro naplnění objektivního, tak subjektivního kritéria zneužití práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021 - 42).

[45] Stěžovatelka v kasační stížnosti některé nestandardní okolnosti zpochybňuje, respektive uvádí argumenty, jimiž se snaží prokázat, že měly své logické opodstatnění. Nejvyšší správní soud se k jednotlivým jejím výhradám postupně vyjádří blíže, ale již na tomto místě předesílá, že vyjmenované okolnosti nemusí být každá samostatně vnímány jako protiprávní či účelové. Klíčové však je, zda ve svém celkovém souhrnu a při jejich posouzení ve vzájemné provázanosti svědčí o tom, že šlo o umělé vytvoření podmínek směřujících k získání daňové výhody, kterou by stěžovatelka za standardních podmínek nemohla využít.

pokračování

[46] Nejvyšší správní soud považuje za přínosné nejprve ve stručnosti shrnout průběh sporných transakcí. Připomíná, že do nich byly zapojeny tři fyzické osoby (J. K., O. Š. a Ing. D. T.) působící ve dvou zainteresovaných právnických osobách – stěžovatelce a společnosti TRUE GAMES. Před realizací jednotlivých transakcí (tj. před navýšením základního kapitálu stěžovatelky, emisí dluhopisů a převody podílů na společnosti TRUE GAMES) byla vlastnická struktura dotčených právnických osob následující:

- TRUE GAMES – 50 % J. K., 50 % O. Š.
- EURO QUEEN (stěžovatelka) – 50 % Ing. D. T., 50 % O. Š.

[47] Poté došlo během jednoho roku k následujícím změnám:

- dne 15. 11. 2012 došlo k navýšení základního kapitálu stěžovatelky o 70 mil. Kč a upsání všech akcií O. Š., v důsledku čehož se poměr akcií mezi ním a Ing. T. změnil na 85:15 (cena akcií byla uhrazena zápočtem vůči pohledávce O. Š. za stěžovatelkou postoupené stěžovatelkou O. Š. dne 2. 11. 2012);
- dne 23. 11. 2012 převedl O. Š. 40% podíl ve společnosti TRUE GAMES na J. K., čímž se J. K. stal vlastníkem 90% podílu na TRUE GAMES (O. Š. v této společnosti zůstal podíl 10 %);
- dne 30. 11. 2012 emitovala stěžovatelka 100 mil. ks korunových dluhopisů, jejichž jediným upisovatelem se stal J. K., a současně došlo k převodu 90% podílu v TRUE GAMES na stěžovatelku;
- dne 30. 11. 2012 převedl J. K. 45 mil. ks dluhopisů na O. Š.;
- dne 18. 1. 2013 byl vypracován projekt změny právní formy společnosti TRUE GAMES na komanditní společnost (do obchodního rejstříku změna zapsána dne 14. 3. 2013);
- dne 31. 10. 2013 převedl J. K. 55 mil. ks dluhopisů na Ing. D. T., z nichž poslední jmenovaný převedl tentýž den 5 mil. ks dluhopisů na O. Š.

[48] Stěžovatelka předkládá v kasační stížnosti svoji skutkovou verzi uvedených transakcí, přičemž tvrdí, že veškeré kroky měly racionální zdůvodnění. Poukazuje zejména na skutečnost, že J. K. neměl nadále zájem působit ve společnosti TRUE GAMES a již od roku 2011 zamýšlel svůj podíl prodat, dále na spory mezi akcionáři stěžovatelky (O. Š. a Ing. D.T.) a rovněž na nemožnost financovat koupi podílu jiným způsobem než prostřednictvím emise dluhopisů.

[49] K těmto tvrzením se však v přezkoumávaném rozsudku vyjádřil již městský soud a vysvětlil, z jakého důvodu není argumentace stěžovatelky způsobila zvrátit závěry žalovaného o zneužití práva. Nezpochybňoval záměr J. K. prodat svůj podíl ve společnosti TRUE GAMES. Ani tato skutečnost, ani případné špatné vztahy mezi akcionáři stěžovatelky však nepředstavují racionální důvod pro včlenění J. K. do převodu 40% podílu O. Š. ve společnosti TRUE GAMES na J. K. S uvedeným hodnocením kasační soud souhlasí a dodává, že se jeví poněkud nelogickým, aby J. K. odkupoval další podíl ve společnosti TRUE GAMES za situace, kdy hlavním motivem jeho jednání měla být snaha ukončit podnikání v oblasti hazardních her. To tím spíše, že neexistovala žádná písemná smlouva, která by stěžovatelku zavazovala k následnému odkupu tohoto podílu. Poukazuje-li stěžovatelka na existenci ústních dohod, Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že takový postup sice nalézá oporu v českém právním řádu, z hlediska právní jistoty je nicméně pro všechny zúčastněné poněkud rizikový. Je přitom s podivem, že dva z hlavních aktérů

(O. Š. a Ing. D. T.) měli mít dle tvrzení stěžovatelky mezi sebou natolik rozvrácené vztahy, že se nebyli schopni dohodnout na prodeji podílu přímo (bez zapojení J. K.), současně jim však nečinilo obtíže spolehnout se v této souvislosti na ústní dohody a očekávat, že budou všemi zúčastněnými striktně dodrženy. Nejvyšší správní soud rovněž nepřehlédl, že navzdory opakovaně vyzdvihovaným sporům se byli oba akcionáři stěžovatelky schopni dohodnout na navýšení jejího základního kapitálu či na emisi dluhopisů. Ve světle i těchto zjištění se tedy jeví závěr městského soudu o účelovosti včlenění J. K. do převodu podílu jako zcela opodstatněný.

[50] Stěžovatelka v této souvislosti namítá, že J. K. s ní nebyl ve vztahu spojené osoby ve smyslu § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů a jeho motiv byl čistě ekonomický. K obdobné argumentaci se již poměrně zevrubně vyjádřil i městský soud a Nejvyšší správní soud s jeho hodnocením plně souzní. Předně, jak v přezkoumávaném rozsudku opakovaně připomněl městský soud (viz body 111, 119, či 144), spojení osob ve smyslu § 23 odst. 7 nepředstavuje definiční znak zneužití práva. To tedy znamená, že jakkoliv k němu může nezřídka docházet právě mezi spojenými osobami, nejedná se o nezbytný předpoklad pro učinění závěru o zneužití práva. Podstatné nicméně je, že včleněním J. K. došlo k tomu, že k převodu podílu, který O. Š. držel ve společnosti TRUE GAMES na stěžovatelku, nedošlo mezi spojenými osobami. Současně nelze přehlédnout, že všechny dotčené osoby se dlouhodobě znaly a měly na sebe nejen další ekonomické vazby, ale minimálně mezi J. K. a O. Š. panovaly i dlouhodobé přátelské vztahy. Na všechny tyto skutečnosti upozornil i městský soud a kasační soud na jeho argumentaci v podrobnostech odkazuje.

[51] Pokud se jedná o finanční přínos transakce pro J. K., stěžovatelka zcela pomíjí, že do jednoho roku od emise dluhopisů J. K. všechny tyto dluhopisy převedl na O. Š. (45 mil. ks dluhopisů) a na Ing. D. T. (55 mil. ks dluhopisů). Příjmy z dluhopisů mu tedy již nadále neplynuly (za jejich převod přitom neobdržel žádné finanční prostředky, ale došlo opět toliko k úhradě započtením pohledávek). Nadto, z obsahu daňového spisu je patrné, že správce daně měl s ohledem na způsob a okolnosti výplaty úroků z dluhopisů pochybnosti o tom, kdo byl reálně jejich příjemcem, tj. zda jím byl v prvním roce po emisi skutečně J. K. I tato skutečnost tak představovala další z řady podezřelých okolností souvisejících s emisí korunových dluhopisů.

[52] K otázce ekonomické racionality transakce Nejvyšší správní soud připomíná, že primárním smyslem emise dluhopisů má být zajištění externího zdroje financování, respektive získání dodatečného kapitálu pro další rozvoj nebo udržení podnikání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 4 Afs 376/2021 - 60). Pokud je tento účel naplněn, uplatnění úrokových nákladů externího financování při stanovení základu daně z příjmů zásadně neodporuje účelu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Stěžovatelka v této souvislosti uvádí, že akvizici 90% podílu na společnosti TRUE GAMES lze klást na roveň získání finančních prostředků, neboť se jedná o aktivum, které generuje další příjmy. S argumenty stěžovatelky se však dostatečně vypořádal již městský soud, a to především v bodech 152-162 rozsudku. Daňové orgány v této souvislosti shromáždily dostatek podkladů, na jejichž základě unesly ve vztahu k prokázání absence ekonomického smyslu akvizice podílu na společnosti TRUE GAMES důkazní břemeno – poukazovaly na utlumení její činnosti, záporný hospodářský výsledek či na skutečnost, že společnost nedisponovala žádným dlouhodobým hmotným majetkem a neměla registrovány žádné

pokračování

provozovny. Stěžovatelka přitom nepředložila žádné důkazy, které by byly způsobilé závěry daňových orgánů zvrátit. Předně, jak správně poznamenal městský soud, se společností TRUE GAMES již stěžovatelka spolupracovala před převodem podílu, není tedy pravdou, že by vlivem transakce výrazně rozšířila síť svých provozoven. Tvrdí-li stěžovatelka, že o to zásadnější bylo podíl získat (J. K. jej mohl prodat některému z konkurentů), Nejvyšší správní soud k tomu opětovně uvádí, že společnost TRUE GAMES neměla žádné provozovny, stěžovatelka tak získala toliko smluvní právo na umístění hracích přístrojů v uvedených prostorách, které bylo ze strany pronajímatelů vypověditelné ve lhůtě 6 měsíců.

[53] Městský soud rovněž zcela správně poukázal na skutečnost, že uváděná hodnota podílu (100 mil. Kč) ani zdaleka nedosahovala celkových úrokových nákladů vzniklých v souvislosti s emisí dluhopisů (240 mil. Kč za 20 let), i proto bylo na stěžovatelce, aby prokázala, že již v době uskutečnění transakce existovaly předpoklady o její výhodnosti. Lze jen stěží uvěřit tomu, že by racionálně jednajícím ekonomickým subjektem vynaložil výdaj ve výši 100 mil. Kč, aniž by učinil podrobnější analýzu přínosnosti takového kroku. Stěžovatelka však nepředložila žádné důkazy, které by vypovídaly o tom, že by si takto v rozhodném období počínala. Z daňového spisu vyplývá, že dokonce ani blíže nezkoumala hodnotu společnosti TRUE GAMES (znalecký posudek nechala vypracovat až v průběhu daňové kontroly v návaznosti na pochybnosti vyjádřené správcem daně), což je s ohledem na zjištění správce daně ohledně ekonomické situace společnosti TRUE GAMES, které soud zrekapituloval v bodě [52] tohoto rozsudku, poněkud zarážející. Výhodnosti transakce nenasvědčují ani ekonomická data z období od akvizice podílu, neboť v prvních několika letech ani výnosy stěžovatelky z titulu komplementáře společnosti TRUE GAMES zdaleka nepokrývaly náklady na úroky z dluhopisů. V neposlední řadě kasační soud souhlasí s městským soudem, že ekonomickou racionalitu transakce neprokazují ani příznivější data z roku 2019, neboť s ohledem na značný časový odstup zde mohlo svou roli sehrát i množství dalších faktorů. V podrobnostech soud odkazuje na způsob vypořádání této námitky městským soudem, s nímž se zcela ztotožňuje.

[54] Kasační soud dále nepřisvědčil ani výtkám stěžovatelky, že argumentace městského soudu je nesmyslná, neboť získaná daňová úspora nedosahuje ani výše vynaložených nákladů na úroky z dluhopisů vyplácené držitelům těchto dluhopisů. Stěžovatelka totiž ponechává stranou širší kontext, na který poukazoval jak městský soud, tak před ním žalovaný. Nejvyšší správní soud připomíná, že nastolená situace přinesla daňovou výhodu nejen pro stěžovatelku, ale právě i pro držitele korunových dluhopisů, jimž plyne nezdaněný příjem. Dlouhodobými příjemci úroků z dluhopisů se přitom staly osoby spřízněné se stěžovatelkou – O. Š. a Ing. D. T. (před uskutečněním transakcí byl každý z nich 50% akcionářem stěžovatelky).

[55] Pokud se jedná o změnu právní formy společnosti TRUE GAMES ze společnosti s ručením omezeným na komanditní společnost, městský soud se s touto námitkou vypořádal v bodě 128 přezkoumávaného rozsudku. Nejvyšší správní soud souhlasí s jeho hodnocením, že v kontextu zbylých zjištění nelze tuto okolnost vnímat jinak než jako účelový mezikrok v rámci umělého sledu operací, bez něhož by stěžovatelka nemohla neoprávněnou daňovou výhodu čerpat. Úrokové náklady by totiž nebyly daňově účinné, neboť by se podle § 25 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů jednalo o „výdaje (náklady)

mateřské společnosti související s držbou podílu v dceřiné společnosti“, které nelze jako výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely uznat.

[56] V neposlední řadě kasační soud nepřítakal ani tvrzení stěžovatelky, že způsob financování koupě podílu ve společnosti TRUE GAMES byl dán objektivními okolnostmi. Stěžovatelka se snaží navodit dojem, že získání majoritního podílu pro ni bylo jakousi nezbytností, jak ovšem vyplývá již z výše uvedeného, ve skutečnosti tento krok postrádal ekonomické opodstatnění. Současně je z daňového spisu zjevné, že ačkoliv stěžovatelka oslovila ohledně možnosti investovat do dluhopisů několik málo osob, jednalo se o nabídku natolik neurčitou (a vzápětí bez dalšího odmítnutou), že tyto „pokusy“ lze stěží vnímat jako upřímnou a aktivní snahu o získání financování koupě uvedeného podílu.

[57] Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se způsobem, jakým na emisi dluhopisů nahlížel městský soud, který poukázal na všechny podezřelé okolnosti, jimiž se transakce vyznačovaly (viz bod [43] tohoto rozsudku), a uzavřel, že ve svém souhrnu jednoznačně prokazují, že minimálně převažujícím motivem emise dluhopisů (a souvisejících kroků) bylo získání neoprávněné daňové výhody. Není přitom pravdou, že by si městský soud ve vztahu ke stěžovateli počínal zaujatě, tzn. že by záměrně přisuzoval vyšší váhu tvrzením žalovaného a její argumenty naopak bagatelizoval. Hodnocení provedené městským soudem považuje kasační soud za zevrubné, komplexní a logické. Je třeba mít na zřeteli, že předmětem projednávané věci je posouzení oprávněnosti uplatnění úroků z emitovaných dluhopisů jakožto výdajů vynaložených za účelem dosažení zdanitelných příjmů (§ 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů). V posuzované věci přitom daňové orgány shromáždily dostatek podkladů, z nichž vyplývá, že jednotlivé kroky učiněné stěžovatelkou a dalšími zainteresovanými osobami vedly k umělému vykonstruování přesně takové situace, aby byly z formálního hlediska splněny podmínky pro uplatnění úroků z dluhopisů jakožto daňově uznatelných výdajů. Z materiálního hlediska však došlo ze strany stěžovatelky k využití (zneužití) dotčených zákonných ustanovení za účelem získání nelegitimní daňové výhody.

[58] Konečně soud nepovažuje za důvodné ani námitky týkající se neprovedení navržených důkazů. Skutkový stav byl ze strany daňových orgánů zjištěn dostatečně, provedení jakéhokoli dalšího dokazování proto nebylo potřebné, a to ani v daňovém řízení, ani v řízení o žalobě.

VI. Závěr a náklady řízení

[59] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[60] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 5. srpna 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu